

TÁBOROVÝ ŠUM

ČTVRTÉ (s nultým už páté) VYDÁNÍ

sobota 6. 12. 2003

ZDARMA

JAK JSME OBJEVILI ŠUMNÝ KADOV

KADOV – Ted už to můžeme přiznat. Měli jsme pořádně v kalhotách! Jaro na krku a nové místo pro tábor ještě nikde! Že jsme nakonec našli místo u Kadova, to se jako překvapení na konec tohoto článku dá schovat obtížně. Ale jak to všechno probíhalo? To hle-dání, to neustálé pekelné napínání sil?

Zpočátku jsme na to dost kašlali.

Srpen: V září o tom hodíme řeč. Ale musíme do toho opravdu jít, nebude to totiž žádná legrace.

Září: Nejlepší by bylo, kdyby to místo bylo pěkný. Víš, jako louka, les, rybník. Chtělo by to máknout.

Říjen až prosinec: Tak kam pojedeme na toho Silvestra? Von jede taky, jo? A hele, s tím táborem bysme něco měli udělat, volové!

Leden až únor: Teď je to na prd, všechno je pod sněhem. To jsme ale paka, že jsme to nezačali objíždět na podzim. **Březen:** Šmarjá, už je nejvyšší čas! První vážný příspěvek do debaty – mně se ozvala paní Peková ze Stožce, to je na Šumavě. Prý že by to bylo možný, ať se přijedeme podívat. Hurá, jedeme!

se tam jelo. Co se zjistilo? Že to tam je tuze, tuze krásné. Ta krajina! Nádherná! Skoro samá výhoda, tedy až na ty nevýhody. Ty hlavní, prosim, byly:

- Zákaz rozdělování ohně, a to všeobecně, takže stravovat se musíte u nás v penzionu.
- Kopat do země? No, to nevíme... Cože? Na záchody? Tak to vůbec!
- Chodit do lesa? Ale ano, ovšem pouze po vyznačených cestách.

Jistě uznáte, že takové podmínky se nám spíše nezamlouvaly.

jsme kontakt na další flek. Rozkládal se rovněž na Šumavě. Byl tak špatný, že jsme raději zapomněli jeho jméno. Kamarádi, to byla úplná hrůza! Starosta obce nám totiž nabízel jenom takový úplně malinkatý cancourek běžného letního kempu.

Kromě toho bychom sídlili vedle dravého proudu řeky, což nám přišlo po loňských povodních nemyslitelné. A kromě toho to tam bylo opravdu úplně ošklivé.

(pokračování na straně 3)

ZÁZRAČNÉ VYLÉČENÍ SRNKY S KRVAVÝM OKEM

LOUKA – Takže která všechna možná zvířata už štěkala na našem táboře. Na Sluneční louce pobíhal černý pudl jménem Čert. Ve Vyhnanicích čmuchal zlatý kokršpaněl Flight, bál se nejprve Thomas a po něm i Kubíček a mraky rozrážela černá doga Kwany. Směs vpravdě různorodá, ale jedno se zpochybnit nedá – všechno to byli psi! Štěkající srnku jsme tedy letos brali s sebou poprvé.

Ta srnka se jmenovala Keny a přivezlo ji s sebou další zvíře, zdravotnice Vydra. Ta štěkala jenom občas, ale to potom stálo za to.

Jednou se, kamarádi, stalo to, že se Vydra s Keníkem odebrali do svého stanu. Vydra, proboha, na co jenom myslela?, zavřela v tu chvíli tři věci najednou – svou pusou, zip stanu a Keníkovu oko. Tím zipem.

Vzápětí otevřela tři věci – rychle zip stanu, opatrně Keníkovu oko a docela dost naplnu svou pusou. A řvala: „Pomóc, Keník má obrovskou krvavou skvrnu v oku!“ (*matně pozorovatelná nejmodernějším mikroskopem Superluxus 3D – pozn. aut.*)

Co se dělo poté, vypráví jednoočitý svědek Keny: „S okem jsem nic neměl, ale Panička mě tak vyděsila, že jsem udělal kotoul vzad. Spadl jsem do misky s kečupem, kterou si Panička vždy tajně nosila na noc do stanu. Proč potom mě i Eriku hodila do auta, nacouvala s ním do malého hangáru, který zbořila, a zadními koly rozjela čtyři přepravky, to opravdu netuším. U pana doktora v Blatné to ale byla moc pěkná návštěva.“

Šum: Tak proto jsme tenkrát měli špagety bez kečupu!

Gerontologické okénko

BÁBA OSLAVILA PADESÁTINY

DOBEŠKA – Iva Svobodová slavila padesátiny! Divadlo Sklep zrušilo představení a poskytlo Na Dobešce své prostory pro velkolepý dýchánek.

Naše Babka nevycházela po celý večer z údivu. Nejdříve zjistila, že z Paříže dorazila dcera Veronika se zeťákem Valžánem, což nevěděla jenom ona. Trochu z toho trojčila.

Pak zahrál *Potulný a občasný divadelní spolek Loukaři* představení „Ze života Bábky“. V tomto podařeném kousku zdůraznil především tyto body: období mládické nerozvážnosti

se zvláštním důrazem na schopnosti vzešlé ze znalosti moravského způsobu života, akcentace její pověstné soutěživosti a propadnutí černé magii ve formě sudžoku.

Sešlo se asi sto padesát gratulantů. Přibližně dvacet Loukařů, zbytek tvořilo nejužší Bábino příbuzenstvo. Oslavenkyně dokonce potom juchala za zvuků hudby jako za mlada.

Dýchánek se vyvedl i proto, že ho všichni rozdýchali. Někteří se prochrupli v divadelních šatnách. Spali tak na místech, kde se obnaženi

procházejí například Tomáš Hanák, David Vávra nebo, holky, podržte se, Jirka Macháček!

Šum: Bábě gratulujeme!

NENÍ BÁBA JAKO BÁBA aneb JAK NA NÁS PŘIŠLA ZUBATÁ

LOUKA – Vegetarián nerad maso. Slávista spartána. A hlavní vedoucí tábora hygieničku. To je fakt, jako že vodu sítím nenabereš nebo berana hlavou nepřetlačíš.

Proto nezavládlo pod kadovským nebem nadšení, když se z d'olíku lesní cesty vyhoupla modrá felicie s letním vzorkem a po chvíli zabrzdila u kuchyně. Vystoupila paní středního věku, na špičatém nose s hrbolečkem si hověly úzké brýle, u

boku se houpala aktovka, která co chvíli zavádila o hnědookrové záhyby hnědookrové sukně. Pochopitelně nechyběly punčochy svírající křečové žíly.

Nebylo sporu: přijela kontrola z okresní hygienické stanice!

Milé čtenáře můžeme ujistit, že vše probíhalo poměrně klidně – paní hygieničku potěšil táborový studnovodovodní systém. S vedoucím Broukem si dala sraz v jídelně, oba že si

přinesou potřebné dokumenty.

Ale ouha! Pitoma Brouk se vrátil s lejsky a sympatickou paní kontrolorku nevidá, zvolal: „Tak kde je ta Bába jedna zubatá?“ Seděla vedle něj. Naštěstí se však ukázala, že byla nejen zubatá, ale i hluchá. A tak vše dobře dopadlo.

Šum: Ještěže si některé báby-hygieničky nečistí uši!

STAŘÍK A PUMPA

KADOVSKÁ LOUKA – U táborové pumpy postává starší shrbený pán. Slunce praží. Mužovi to však pranic nevadí. Do kolečka si totiž napustil studenou vodu ze studny a chystá se provádět svůj rituál. Je v transu?

Jeho rituál je nadmíru podivný: levá noha do kolečka, jemné ohnutí vpřed, pravá ruka hbitě nabírá osvěžující vodu a cachťá si ji na levé rameno. Levou nohu ven, pravou tam, vše se opakuje v obráceném gardu. Poté se hlava naklání pod hrdlo pumpy, pravá ruka usilovně pumpuje. Jaké blaho!

Konec? Kdepak! Následuje zlatý bod, vstup do kolečka. To je ale porachtáníčko, to je úlevička! Nohy přece jenom trochu mrznou, muž si tedy promne vous a zvolna, aby neporušil vlny harmonie, vystupuje. Pomalu se otáčí, spojenými dlaněmi nabírá vodu, chrstá si ji do obličej.

Tajemný podivín ví, že aby duchovní očista proběhla správně a přinesla blahodárné účinky, musí se opakovat nejméně patnáctkrát. Činí tak a je mu zjevně dobře.

Kdo byl onou záhadnou postavou? Šum neví, avšak po-měrně ucelený názor na celou kauzu si utvořil kamarád Jéňa.

Šum: Král všeho vodstva!

STAŘÍK A ALPY

SAVOJSKÉ ALPY – Zatím nejvýše stál na Sněžce. Proto není divu, že premiérová cesta do francouzských Alp za lyžařským dobrodružstvím v něm vyvolávala jistou nejistotu, kterak se s nástrahami velehor vyrovná.

Už v autobuse se tedy raději ptal, jak se v jazyce francouzském řekne „Ztratil jsem se.“ Naučil se proto větu „Ž sví perdy“, kterou si stále a stále opakoval.

A hned první den lyžování se mu náramně hodila. Opravdu zabloudiv! Avšak částečně rozrušením, dílem věkem se vytrácející paměti si klíčové heslo k návratu nemohl vybavit. Ku pomoci mu tedy byly jenom fidorka a tatranka, tuto kombinaci si totiž přichystal na každý den jednu. Bohužel, až v Alpách zjistil, že ani

jednu z těchto pamlskovin neví.

Dodnes má v hlavě jakousi podivnou mlhu, nevzpomíná si, kterak se dobral správně cesty zpět.

Kdo byl onou záhadnou postavou? Šum neví, avšak poměrně ucelený názor na celou kauzu si utvořil kamarád Jéňa.

Šum: Král všeho horstva!

HRAVÉ DĚTI HRAVĚ PŘEKONALY RYCHLOST SVĚTLA

LOUKA A LES – Snad by měl Albi Ajnštajnů odevzdat Nobelovku. Prý že rychleji než světlo se pohybovat nelze! Pcha i pche! Jeho tolik oslavovaná teorie vzala za své, a to zcela nezpochybnitelně, na kadovském táboře. Pokud se autor těchto řádků neplete, tak dokonce na obou březích!

Jak k tomu došlo? Stalo se na hře zvané Pošta. Děti běhaly s lístečky v rukou od stanoviště ku stanovišti a doručovaly dopisy, telegramy a balíky. Na startu jim kamarád vedoucí zapsal čas startu, v cíli čas

v cíli. Vše probíhalo normálně, když vtom...

Z místa nedaleko viklanu se ozval vítězoslavný ryk, tolik typický pro potrhleho vědce právě učinivšího významný a převratný objev. Ryčel pan Sudži. Zjistil totiž, že některé děti k němu s doručenou zásilkou přibíhaly dříve, než předtím vyběhly! „Einsteine, pliju na tebe,“ volal se zá-palem Archimédovým.

Vskutku, pan Sudži se nemýlil. Znamenalo to jediné – zmíněné děti nutně překonaly rychlost světla, čímž

pádem běžely proti času! Neskutečné!

Rýpavé poznámky, že vše bylo způsobeno tím, že si Katka Rögnerová neseřídila čas s ostatními vedoucími (I. běh), nebo snad dokonce tím, že Eva Pavlíková pojala nápad omotat si zápěstí cibulemi, jejichž ciferník ukazoval pouze celou, čtvrt, půl a tři čtvrtě a konkrétní minuta se tím pádem dala odhadnout jen stěží (II. běh), na celé věci pranic nemění.

Šum: Sudži, ty jsi ale koumák!

JAK JSME OBJEVILI ŠUMNÝ KADOV

(dokončení ze strany 1)

Stále březen, dokonce březen mezi dvěma výše zmíněnými březny: Ozval se nám jakýsi pan Korbel, že by nám nějakou louku nabídl. Jeli jsme tam.

Celá louka ležela pod sněhem. Ale vypadalo to tam – však víte, jak to tam vypadalo. Prostě dost dobře.

Dále stručný popis následujících akcí. Rozhovor s panem Korbelem. Pohovor s paní starostkou Tomanovou. Debata s panem Stejskalem, správcem vedlejší louky. Výslech od paní Chladové, obyvatelky místní školy. První brigáda (čtvrtek až sobo-

ta ve Vyhnanicích) – bourání tábora, nakládání do kamionu, loučení s loukou a Jiříčkovými, v sobotu příjezd do Kadova, vykládání kamionu, příjezd na louku, první kadovský oheň a buřty.

No a pak tábor najednou stál, a to včetně studny s pitnou vodou od pana Petříka.

Závěrečná poznámka: Možná to nebylo v březnu, ale trošku i v dubnu, nebo vůbec někdy jindy. Ale takhle nějak to bylo.

Šum: Ufff! Jak napínavé!

Smlouva na 10 let!

Hlavasové Jěňa a Brouk se jednou vrátili do tábora takoví nějací veselí. A proč, kamarádi? Protože podepsali s majiteli pozemků, na nichž se rozkládá náš tábor, smlouvu o užívání Louky na 10 let! To je docela dobrá zpráva, nemyslíte?

PAN JIŘÍČEK NA BRAMBOROVÉ BRIGÁDĚ PLAKAL

VYHNANICE – Brambory, co se mu letos urodily, by pan Jiříček bez přehánění sesbíral sám asi za dvanáct a půl minuty. Přesto nás pozval na další Bramborovou brigádu. Proč? Stýskalo se mu po nás!

„Já si to tady bez vás nedokážu představit,“ smutnil pan Jiříček vloni, když jsme se loučili. „Ale na brambory musíte přijet,“ rozhodl za nás.

Tak jsme tedy přijeli. V pátek. Počasí nám nepřálo, pršet přestalo někdy v neděli odpoledne. Ještě že jsme měli hangár a asi dvacet sedm plachet. Podmínky byly takové spartánské. Ale stejně jsme si to užili. Jiříčkovi zase dovezli zabíjačku, jedlo se, ~~sedělo~~ stálo se, zpívalo a tančilo. Dokonce jsme, aniž si toho většina lidí všimla, přemohli pekelnici Zorru-mstitelku, která se přišla pomstít za své dva manžely – čerta z prvního a

druhého běhu.

Pan Jiříček se rozpovídal o všem možném a odjížděl až nad ránem. Úplně nakonec se rozplakal. Do pravého oka mu totiž vlétl agresivní typ noční mouchy.

Tento okamžik byl snad také jedi-

ným, který kamarád Mahoni neza-znamenal do svého fotoaparátu. Jinak vyfotil opravdu vše, včetně první ranní rosy, kradmě se pohybujícího ježečka, tetelení větru a dvou detailů každého táborníka.

Šum: Sum Press Photo for Mahoni!

Šum všem svým čtenářům s radostí oznamuje, že...

☞ 19. 8. se narodil Karlíkovic rodince další potomek a jmenuje se Petr

☞ 30. 8. se za velkého járotu uskutečnila opravdická Bahní svatba Davida Bahna Marouše a Petry Bahničky Kocandové

☞ 30. 9. poprvé vykounul na svět malý Věroun; je to kluk (po rodičích) a dali mu jméno Ondřej

S KADOVSKÝMI ČERTY NEJSOU ŽERTY!

KADOV – Když jsme zjistili, že se v okolí našeho nového tábora nacházejí skalní útvary zvané Čertovy náramky, začínali jsme něco tušit. Že to nabude doslova pekelných rozměrů, nás však velmi překvapilo.

První kadovský běh se ještě pořádně nerozkoukal, a už koukal. Jakýsi čert lapil malého statkářovic synka Lubomíra do svých smrdutých spárů. Pustit ho? Ani omylem!

A tak se s ním pustili do křížku. Nešlo to lehce. Čertí lump se totiž rozhodl, že všem ukáže svou sílu a chytrost. Pustil se tedy s prvoběhy do hádání hádanek. Dával jim samé těžké, až zapeklitě.

Jedna zněla přibližně takto: Pocestný jde a vidí tři panáčky. První z nich jenom lže, druhý mluví

vždycky jenom pravdu a třetí to střídá, jak se mu zachce. Ten první ovšem také může mluvit pravdu, ale pouze tehdy, když se drbe levým kollem za pravým ušním lalůčkem (nesmí u toho ale svítit měsíček). Druhý si klidně zalže, je-li úterý a smrdí mu nohy, a třetí většinou mlčí jako pařez. Panáček má půl otázky na to, aby zjistil, kde je nejbližší rybník.

Šikovné děti na všechny záludnosti odpověděly a vysvobodily tak malého Lubomíra z d'áblových mocí.

Ani druhý kadovský běh nezůstal ušetřen pekelných nástrah. Čert Zachariáš se sice zprvu tvářil jako Spravedlnost sama. Na pomoc si dokonce přizval kadovskou starostku. Sama nevěděla, jak podlehla jeho mámení, ale normálně dětem vyna-

dala, že se vkradly do chatky s krméním pro ryby! Potom se omlouvala a cvičně si pro jistotu dvakrát hodila Otčenáš a Zdravas Maria.

Jak druhobězi lotra odhalili? Zjistili, že jeho vlastní Pekelnou knihu je třeba číst krapet jinak. Totiž každé šesté slovo. Jak ten se vybarvil! V tu chvíli byl Zachariáš téměř nahraný. Potom vlastně už jenom stačilo proklát mu na obří kartě s jeho podobiznou hlavu dřevěným kulem.

Každopádně to nebyla žádná legrace. Ale všechno skončilo jako v pohádce.

Šum: A tak je to správné a tak to má být!

O VELMI ZLOBIVÉM VOZÍKU

CESTOU – Vedoucí Erika, co má nos jak bambuli, a proto všechno cítí, nadjednou povídá: tady něco smrdí!

A měla pravdu! Z táborového vozíku se něco neslo.

Jeli jsme ze závěrečné, takzvané bourací brigády. Za autem jsme táhli vozík, co je táborový, a přemýšleli o mnoha věcech. Jízda z Kadova ubíhala tak pěkně...

Až si Erika povšimla toho podivného zápachu, jehož původ jsme odhadli kdesi za svými hlavami. Zastavili jsme a zjistili, že za všechno může vozík. Přecenil své síly a nechal se tak naložit, že to nevydržel. Svým břichem začal drhnout a pneumatiku, čímž se tato dopustila zahřátí a následného smradu.

Za trest jsme tedy nechali vozík s celým nákladem stát v nějaké obří

zemědělské hale po dobu jednoho týdne, než jsme se pro něj vrátili s tranzitním vozem.

Byl rád a už nezlobil.

Šum: Vozíku, ty čerchmante!

JSOU MALÉ, ALE ŠIKOVNÉ!

KADOV-LES/TŘEBÍČ – Jsou malé, tiché, nenáročné, ale plně nahradí obří a hlučný stroj. O kom je řeč? No přece o bakteriích zvaných, s prominutím, **hovnožrout!**

Zatímco ve Vyhnanicích musel čas od času dorazit k suchým toaletám pan Jiříček se svým hřmotným a zapáchajícím H-vysavačem, v Kadově nic takového nebylo potřeba. Máme totiž hodného kamaráda Juru z Tře-bíča, jenž sehnal a zakoupil pro tyto potřeby bakterie se silou medvěda.

Pracovaly výtečně. Někteří táborníci se dokonce dušovali, že ono hnědé šiškovité mnohdy ani nestačilo dopadnout. Tak jim chutnalo! Těm bakteriím, samozřejmě.

Šum: Díky do Třebíča!

nepodáváme. Šéfredaktor: Loukař-Šumař. Adresa redakce: Šumná 1017, 391 73 Tábor. Adresy mezinárodních poboček tajíme. (Ne)vyžádané rukopisy nevracíme! Telefon: 724 014 830, 607 261 773. E-mail: taborovy.sum@seznam.cz (pozn.: asi nefunguje).